

Moje (tak trochu) dočasná chůva

(SEXY ŠÉF)

+

(PŘEROSTLO JÍ
TO PŘES HLAVU)

=

(FUNGUJE TO TAKHLE?)

AUTORKA BESTSELLERU *JEHO BANÁN*
PENELOPE BLOOM

Moje
(tak trochu)
dovcasy chůva

MY (MOSTLY) TEMPORARY NANNY
Copyright © 2020 Bloom Publishing LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3187-9 (pdf)

PENELOPE BLOOM

Moje
(tah tooblow)
docasna chiva

Obsah

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45

Hola

Některé ženy se potily kultivovaně. Jako že jim kolem nosu vyrazily drobné třpytivé krůpěje potu, když jim bylo horko. Možná kdyby se *opravdu* oteplilo, musely by si dokonce občas otřít i čelo.

Já k těmhle ženám nepatřila. Ze mě lilo. Obzvláště jsem se potila, když byl majitel naší restaurace příliš lakomý, aby vyměnil skomírající klimatizaci. Patřilo to k mému šarmu. Jako servírka jsem měla dvojnásobnou smůlu, protože jsem do práce musela chodit oblečená jako nějaký rekreační sportovec ve středním věku – s potítky na zápěstích a čelenkou, aby můj pot neodkapával lidem do jídla.

Trhla jsem sebou, když jsem z kuchyně uslyšela hluk talířů třískajících se o zem. Ozvalo se nadávání a pak Tonyho hlas, jak spílá tomu dotyčnému, který je upustil na zem.

Potítkem jsem si otřela pot z nosu a pokračovala v zadávání objednávky do počítače. Než jsem připravila nápoje z nejnovější objednávky, zastavila jsem se u židle na baru, kde seděl můj

šestiletý bratr. Vyloučili ho na dva dny ze školky – ano, to bylo opravdu možné. Poslední tři roky jsem se o tohohle malého démona starala sama. Pohladila jsem ho po hlavě, zatímco se nenápadně snažil schovat slánku a pepřenku. „Proč si neprocvičujes hláskování, Griffie?“

Bez zaváhání vyhláskoval každé slovo, které jsem mu dala na procvičení. A nebyl by to můj bráška, kdyby svůj přednes nezakončil nesnesitelným zakmitáním obočí a úšklebkem.

Nastavila jsem ruku a druhou si opřela v bok. „Dej mi je.“

Griff mi opatrně předal slánku a pepřenku. Nepatrným zatřepáním jsem si potvrdila, že povolil víčka, takže by se celý jejich obsah vysypal do jídla prvnímú zákazníkovi, který by je použil. „To myslíš vážně? Když chceš svůj život zasvětit chaosu, mohl bys být aspoň trochu originální.“

„Co znamená originální?“ zeptal se a připomněl mi, že byt má občas geniální nápady, pořád je jen dítě.

„Zapomeň na to. Ale za pár minut ti zadám další slova na procvičení. Jen musím tyhle sklenice doplnit.“ Udělala jsem dva kroky k postmixu, zastavila se a ještě jednou se otočila na Griffa. „Už žádné další vylomeniny. Rozumíš?“

Zamával svýma malýma rukama ve vzduchu, jako bych na něj mířila zbraní. Povzdychla jsem si a pak se usmála. I když pořád dělal paseku, byla jsem hrdá, že jsem ho mohla vychovávat. Většinu času jsem měla pocit, že odvádím hroznou práci, ale chtěla bych vidět trénovaného profesionála, jak by si s výchovou Griffa poradil. S tím klukem bylo víc starostí než s výstavní manželkou na cestě za plastickým chirurgem.

Zrovna jsem pokládala nápoje, když se ozval zvonek nade dveřmi. Dovnitř vstoupili tři muži, všichni vysocí a urostlí, že skoro zabrali celé vstupní dveře. Restaurací projela vlna ticha, když všichni ostatní *vyčítali* jejich přítomnost. Někteří lidé se otočili a nepokrytě zírali a ostatní vytáhli telefony a začali natáčet.

Úplně jsem jim to nezazlívala. První muž, i když jsem ho nepoznala, byl *nech toho, co právě děláš, a podívej se* atraktivní. Měl ostře řezané rysy a na sobě dokonale padnoucí oblek a kravatu. Vyzařoval sebedůvěru a moc, která byla nepopíratelně sexy.

A jako by se vesmír spiknul a seslal nejrajcovnější muže na jedno místo, další byl stejně okouzlující. Ale poznala jsem jeho nezbedné oči, nepatrný úsměv a rozcuchané blondaté vlasy. Byl to Chris Rose. *Ten* Chris Rose. Ten, kterému se nedalo posledních pár měsíců vyhnout, protože o něm neustále mluvili, ať už jsem zapnula rádio, nebo televizi. Řešilo se, jak se zamotal do celého zasnoubení a svatebního sporu.

Poslední muž, který prošel dveřmi, vypadal odlišně od prvních dvou – uvědomila jsem si, když na povrch vybublala nějaká pozapomenutá informace, že jsou příbuzní. Třetí muž měl na tváři týdenní strniště, které bylo stejně černé jako jeho vlasy. Zpod límce trika mu vykukovalo tetování a táhlo se dolů po obou rukách až k zápěstí. První muž vypadal vážně, druhý pobaveně a třetí... *ustaraně*. Proč se mi kvůli tomu líbil nejvíc?

Na hlavě měl nasazenou baseballovou čepici a díky ní jsem si uvědomila, že ho znám. Byl to nadhazovač, kterého před pár lety draftovali a vzal celou ligu útokem. Jack Kerrigan. Tři velcí muži se usadili u stolu v rohu a teprve v tom okamžiku jsem zjistila, že

za Kerriganem se courá malé dítě. Urostlý nadhazovač chlapce opatrně zvedl a posadil ho vedle sebe na lavici.

Na první pohled jsem si neuměla představit, že by to byl Kerriganův syn. Kerrigan vypadal jako nějaká tmavovlasá interpretace boha hromu. V jeho drsných rysech se zračila divoká síla a hbitá fyzická zdatnost. Byl ztělesněním mužnosti. A pak ten chlapec...

S chlapečkem jsem soucítila, protože jsem věděla, jaké děti umí být. Byl drobný a měl nejsvěžejší ramena, jaká jsem kdy viděla. Cestou ke stolu si už vytahoval malý skicák a skláněl se nad ním.

Někdo mi luskl prsty u ucha. Trhla jsem sebou a uvědomila si, že jsem se stejně jako většina zákazníků zastavila a zírala na procesí modelů, kteří právě vešli a usadili se k jídlu, jako by to byla ta nejnormálnější věc na světě.

„Neplatím tě za to, abys tu postávala,“ řekl Tony.

„Abych pravdu řekla, moje výplata sotva pokryje benzín. Účty mi platí dýška, Tony.“

„To znělo, jako by ses dobrovolně zříkala výplaty?“ Tony byl podsaditý Ital, ale neměl přízvuk nebo jinou známku svého původu, kromě opálené kůže a nádherných tmavých kudrnatých vlasů.

„To zní, jako že se vracím do práce,“ povzdychla jsem si.

Tony souhlasně zabručel a nechal mě, abych si pospíšila a pozdravila stůl s řeckými bohy.

Muži se na mě sotva podívali, když jsem si zapisovala jejich objednávky. Chris objednal rundu piv, zatímco jeho bratr a ten vousáč tiše diskutovali o něčem, co znělo hodně důležitě.

Přinesla jsem jim objednané nápoje spolu s omalovánkami pro chlapce. Podíval se na ně, vzal krabičku s voskovkami a pak je pohrdavě odstrčil do středu stolu. Pozvedla jsem obočí. „Voskovky jsou pod tvoji úroveň?“

„Jsou příliš tlusté,“ vysvětlil.

Chris strčil do svého bratra, který se stále bavil s Kerriganem. „To už jsem někde slyšel.“

Podívala jsem se na něj. Chris přezíravě mávl rukou nad jídelníčkem, pak se na mě usmál stylem „víš ty co, to je úplně fuk“. „Můžete nám prostě vybrat něco, co nakrmí tři urostlé chlapy? Prosím a děkuji.“

„Nechcete –“

„Dovolíte?“ zavřel druhý muž a otočil se na mě s tím nejděsivějším pohledem, jaký jsem kdy viděla.

Vždycky jsem si myslela, že mám kuráž, ale v tomhle okamžiku mi málem vyklouzla z těla rovnou na podlahu a schovala se. Otočila jsem se, došla k počítači a zadala jejich objednávky.

„Parchanti,“ zamumlala jsem si pro sebe. Tomu chlapci jsem objednala něco, co by chutnalo i Griffovi. Nejspíš smažený sýr. Pak jsem zadala jednu z našich speciálních pizz pro tři muže. Jmenovala se „Pupkoškub“ a měla velikost třech velkých pizz se čtyřnásobkem klasické oblohy, omáčky a sýra. A nakonec se zakapala pálivou omáčkou.

Byla naprosto nechutná a doufala jsem, že ten hňup bude nezávidět každé sousto. Ale Chris řekl, aby se z toho najedli všichni tři. A objednávka tříapůlkilové pizzy splňovala jejich požadavek naprosto přesně.

„Proč se tak usmíváš do toho počítače?“ zeptal se Griff. Všimla jsem si, že má v kapse nacpané něco, co tam předtím nebylo. Řekla jsem si, že ať už je to cokoli, počká to.

„Protože je někdy legrace připomenout lidem, že nejsou vládci vesmíru.“

Griff se na mě zamračil, pak zakroutil hlavou a zamířil zpátky na své místo u baru.

Uběhly pouhé dvě minuty, než jsem začala přemýšlet o tom, co jsem provedla.

Během tří minut jsem si uvědomila, že jsem nejspíš zareagovala trošinku přehnaně. Ale co, mám vznětlivou povahu. Měl kliku, že jsem mu do tváře nechrstla jeho pití za to, že se choval jako naprostý kokot, když jsem se jen snažila dělat svou práci.

Tony si to přišel zkontrolovat. „Opravdu si objednali tohle?“ zeptal se a díval se směrem k jejich stolu.

„Jo,“ řekla jsem roztřeseně. Už jsem zašla příliš daleko, abych se přiznala. Jen jsem se modlila, aby si muži nestěžovali, jinak bych měla průšvih.

Ale na druhou stranu jsem si myslela, že když se žena dostane do průšvihů, mohlo by to být s někým o dost horším než s těmito třemi muži. Už teď jsem si v duchu přehrávala, koho bych si z nich vybrala. Pana vousáče, prosím a děkuji. A dál jsem se toulala ve své fantazii.

Jack

Nacpali jsme se do malé kóje v restauraci na kraji města. To místo se nacházelo nedaleko parku, kde jsem rád cvičil mimo sezónu.

Damon Rose a jeho bratr souhlasili, že se tam se mnou setkají. Všichni jsme věděli, jaký by nastal cirkus, kdybychom šli do nějakého známějšího podniku ve městě, takže si ani jeden nestěžoval, že si nechali ujít pětihvězdičkové menu a šli se najíst do téhle díry.

Pohledem jsem sklouzával k dívce, u které jsme si objednávali. V tuhle chvíli stála skloněná nad dotykovou obrazovkou, aby zadala naši objednávku. Na dlouhých nohou měla natažené těsné legíny, které nenechaly nic představitosti. Husté zrzavé vlasy sepnuté do culíku jí sahaly až po zadek. Měla roztomilý nahoru zašpičatělý nos a bledý obličej jí zdobilo několik pih.

Ale nebyl jsem tu kvůli ženám. Podíval jsem se na svého syna Bena. Pracoval na dalším obrázku, aby ho pak založil k deseti-tisícům dalších, které nakreslil každý měsíc. Klukovi bylo šest

let, ale velice brzy projevil velký zájem o všechno, co se týká kreslení. No, aspoň to tak bylo od doby, kdy jsem se před dvěma lety dostal do ligy.

Ben měl už jenom mě, a jakmile jsem si uvědomil, že ode mě potřebuje víc, než mu dávám, věděl jsem, že musím něco udělat.

Proto jsem tu seděl v jakési omšelé restauraci naproti svému agentovi a jeho bratrovi.

Bylo mi jasné, že kdybych navrhl, že si dám od baseballu na rok dva pauzu, Damon by mi šel po krku a snažil se změnit můj názor. A navíc s sebou vzal jako posilu svého bratra Chrise.

„... mohl bys zvážit nějaký kompromis,“ říkal Damon.

„Je to můj syn,“ odpověděl jsem. Ohlédl jsem se po servírce, když se zastavila u našeho stolu a položila na něj nápoje. Černé triko se jí ve výstřihu shrnulo dost na to, aby mi poskytlo výhled na mléčně bílé poprsí a nenápadný lem bílé podprsenky. Přinutil jsem se podívat jinam.

Soustřed' se, idiote.

Jako bych na sobě cítil její pohled, než zamířila zpátky k baru, aby si promluvila s malým dítětem, které sedělo o samotě. Bylo staré asi jako Ben a zajímalo mě, jestli ta dívka je jeho matka. Nemohlo jí být moc přes dvacet a to by znamenalo, že je stejně stará jako Ally, když otěhotněla.

Při myšlence na Ally se mi vždycky hořkostí stáhl žaludek, takže jsem se zase soustředil na Damona. „Nemůžu ho nechat celý den s někým cizím a dál se nestarat.“

Chris do toho vstoupil, jako by si ti dva hráli na hodného a zlého poldu. „Nikdy nevíš. Chůva může být přesně to, co Ben potřebuje.“

„Potřebuje mě,“ řekl jsem.

Damon se naklonil blíž a poklepal prsty o stůl. „Jen to zvaž. Zkoušel jsi ho tahat po trénincích a zápasech. Byl by problém to na pár týdnů zkusit? Pokud se mu to nebude líbit, pak můžeme vymyslet něco jiného.“

„Zajímá tě jen tvůj bankovní účet, Damone. Přestaň předstírat, že o nás máš opravdu strach.“ Byl jsem naštvaný na oba dva. Chrise jsem znal z vysoké a měl jsem ho rád. Taky jsem věděl, že Damon je nejlepší v oboru. Ale tohle nebylo obchodní rozhodnutí. Ben byl můj syn a je –

Sakra. Kde je Ben?

Musel se protáhnout pod stolem a jít na záchod. Mluvil čím dál méně, až to zašlo tak daleko, že mi ani nechtěl říkat, že potřebuje na záchod.

„Do háje,“ řekl jsem potichu. Vstal jsem. Ve spěchu jsem vrazil do stolu a převrhl sklenici s čerstvě načepovaným pivem na svoje kalhoty.

Servírka ke mně přiběhla s hrstí plnou pomačkaných ubrousků dřív, než jsem stačil zareagovat. Už jsem ji chtěl odstrčit, abych se mohl vydat za Benem, ale uviděl jsem, že ho zastavil kluk u baru. Kluk se díval na Benův skicák a něco mu vzrušeně říkal a gestikuloval.

„Ach, moc se vám omlouvám,“ řekla servírka.

Upřel jsem na ni pozornost, když si přede mnou dřepala. *Vážně se chystá...*

Jo. Několikrát ubrousky přiložila na moje kalhoty, než si uvědomila, že přede mnou klečí s rukou mezi mýma nohama, před plnou restaurací omráčených hostů. Zarazila se kousek přede

mnou a tváře se jí zbarvily do takového odstínu rudé, až jí ladil s vlasy.

„Moc. Se. Omlouvám.“ Vstala a odhodila ubrousky. Začala přešlapovat z nohy na nohu, jako by se jí chtělo na záchod. „Když je shon, tak jsem celá roztržitá. A jsem hrozně rozežřátá. Jako že jsem naprosto mokrá, to proto –“

Chris ze sebe vydal prskavý zvuk, něco mezi výbuchem smíchu a dušením. Probodl jsem ho pohledem a zjistil, že je ohnutý v pase a svírá si břicho. Damon nás sledoval a v očích se mu zračilo něco tajemného.

„To je v pořádku.“

Dívka si teď sundávala potítko ze zápěstí, aby mi ukázala, že měla na mysli, jak moc se potí. Ukazovala to ze zcela jiného důvodu, než proč se dětinský osel Chris Rose tak řehtal. Pro někoho by to bylo odpudivé, ale mně to přišlo osvěžující. Vypadala naprosto vyčerpaně a mimo svoji komfortní zónu. Když si sundávala druhé potítko, ústa se jí hýbala a slova z ní padala tak rychle, že jsem je všechna ani nepochytil.

„To je v pořádku. Opravdu,“ zopakoval jsem.

„Ach, bože. Griffé,“ řekla a otočila se k chlapci, se kterým Ben mluvil u baru.

Griff přednášel, jak správně střílet papírové obaly od brček na nicnetušící zákaznicky, zatímco všichni byli zaneprázdněni sledováním servírky, která utírala můj poklopec ubrousky.

Ben do svého brčka silně foukl a pak se otočil na Griffa s tím nejširším úsměvem, jaký jsem u něj viděl za poslední týdny. Ti dva si pláclí a v tom okamžiku se můj názor na najmutí chůvy naprosto změnil.

„Jen tu máte...“ řekla a znovu se natáhla k mým kalhotám. Podíval jsem se dolů a uviděl velký chomáč z ubrousků, které se vlhkem odtrhly a ulpěly na kalhotách. Pozvedl jsem obočí. Ona ucukla rukou zpátky, rychle přikyvovala a couvala. „Vlastně bych měla jít zkontrolovat vaši objednávku.“

Nola

Po hodně stresujících směnách v práci jsem mívala noční můry o restauraci. Většinou to byly takové sny, že jsem během půl hodiny zapomněla zadat několik objednávek. Sen začínal tak, že mě netrpělivě sledovali moji zákazníci, a pak jsem cítila zničující hrůzu, když mi došlo, že jim musím jít říct, že bude trvat *dalších* dvacet minut, než bude jejich jídlo připravené, protože jsem popleta.

Ale minulou noc měla moje obvyklá noční můra nečekaný zvrat.

Tentokrát jsem viděla obrovskou vlnu, jak narazila do kalhot Jacka Kerrigana. A vzhledem k tomu, že ve svých snech jsem naprostý génius, tak jsem se rozhodla mu pomoci sundat kalhoty. Takže jsem si klekla uprostřed restaurace a začala mu stahovat kalhoty a pak i trenky...

Jo. Vypadá to, že nějaká skrytá část mého vědomí byla velice vzrušená myšlenkou, že si na veřejnosti užívám orální sex s Jackem Kerriganem. Protože to bylo naprosto normální.

Seděla jsem ve své posteli s peřinou omotanou kolem sebe, stále jsem ztěžka oddechovala, když jsem se snažila zapomenout na poslední stopy snu.

Bože. Nejspíš jsem na něj myslela kvůli tomu, jak se na mě ti muži koukali po celém tom fiasku. Jack vzal do náruče svého roztomilého syna, vrátil se ke stolu a všichni tři muži se pustili do tiché, ale naléhavé konverzace, přerušované pouze příležitostnými pohledy mým směrem.

Dokonce si ani nestěžovali, když dorazila jejich pizza „Pupkošub“, a šokovalo mě, když to vzali – zvláště pak Chris a Jack – jako výzvu a spořádali víc pizzy, než jsem kdy viděla někoho sníst.

Nejhorší bylo, když si zavolali mého šéfa a znovu se několikrát podívali mým směrem. Ale Tony nevypadal, že by mě chtěl zavraždit, takže můj prvotní strach, že mě chtějí nechat vyhodit, se ukázal jako lichý.

A dneska to byl prostě jen další den. Žádné setkání s nádhernými celebritami. Vlastně bylo vysoce pravděpodobné, že po zbytek celého svého života už nikdy nepotkám nezadaného muže s přitažlivostí Jacka Kerrigana. Chci říct, a ráda bych to poznamenala veřejně, že za normálních okolností vím, že nemám třit zákazníkům rozkrok ubrousky. Ale Jack a jeho svaly, tetování a zasněné oči mi na okamžik zavařily mozek.

Myslím ale, že na ničem z toho nezáleželo. Sranda skončila. Jistá malá část vzrušujícího, dobrodružného života se na kratičký okamžik prolнула s mým, ale to teď už pominulo. Bylo to, jako když někdo vytrhne stránku z knihy a omylem ji odfoukne do všedního příběhu o mé práci.

Dramaticky jsem si povzdychla a odhodila ze sebe peřinu. Venku zpívali ptáci, protože nemuseli platit nájem nebo pracovat na místech bez budoucnosti, jen aby si mohli dovolit koupit krabici těstovin se sýrem. *Svině*.

Vyklouzla jsem z postele, plácla sebou na zem a přemítala, jestli se opravdu chci osprchovat a připravit, nebo jestli bych se mohla dovalit do práce trochu neupravená.

Nakonec jsem zvolila hygienu. Bůh věděl, že jsem se v práci potila jako v sauně, což vylučovalo, abych vynechala sprchu, ať už to znělo lákavě, jak chtělo.

Slyšela jsem Griffa, jak rachotí v kuchyni, zatímco jsem se sprchovala, což bylo špatné znamení. Věděl, že si nemá chystat snídani sám, ale ten malý hajzlík rád počkal, dokud neuslyší sprchu, a pak začal vyvádět psi kusy. Měla jsem pocit, že až vylezu, tak najdu obrovský svinčík, ale moje myšlenky uvázly u mužů z minulého večera.

Chtěla jsem vědět, o čem si po mém výstupu s Jackem s takovým zájmem povídali. Zajímalo mě, proč si zavolali mého šéfa a co mu řekli, protože Tony mi neprozradil ani ň, když jsem později vyzvídala.

Utírala jsem se, zatímco se v kuchyni něco rozbíjelo – *Griff* – když jsem si uvědomila, že mi někdo během sprchy volal. Zvedla jsem telefon a spustila přehrávání hlasové zprávy. Možná Tony neměl koule na to, aby mě vyhodil osobně, a tohle bylo ukončení mého pracovního poměru.

S neblahým pocitem jsem si zprávu přehrála.

Hluboký, zvučný hlas ale nepatřil Tonymu. „Tady Damon Rose. Včera večer jste nás obsluhovala. Chtěl bych s vámi probrat

jednu zajímavou nabídku. Přijďte za mnou dnes večer do agentury Rose Athletics na Manhattanu, pokud máte zájem. V sedm večer.“ Zpráva se ukončila.

Ale ne. Tohle jsem už viděla ve filmu. Bohatý a tak pohledný muž, až to je děsivé. Obleky a kravaty. Tajné setkání v noci v náhlé budově v New Yorku? Tohle určitě skončí tak, že budu mít bílou masku, černý háv a nic pod ním, zatímco bude hrát elektronická hudba v pozadí, že jo?

„Griffe!“ zaječela jsem přes dveře. „Na dnešní večer ti seženu někoho na hlídání, a jestli ji vyděsíš, jediná další možnost bude slečna Nancy z druhého konce chodby.“

„Tu ne!“ zakřičel Griff zpátky, jeho hlas ztišily tenké stěny našeho bytu.

„Tak se snaž jednou chovat slušně!“

Jeho mlčení jsem vzala jako zdráhavý souhlas, proto jsem se znovu podívala na telefon.

Damon nosil snubní prstýnek. A celý svět věděl, že Chris Rose je čerstvě ženatý. Takže jsem možná byla jen přehnaně optimistická. Možná to bylo něco jiného. Okusovala jsem si nehet na ukazováčku a pohupovala se.

Saaakra. Já do toho opravdu půjdu, že jo?

Nola

Doufala jsem, že budu mít čas se převléknout ze své uniformy a vzít si něco pěkného, až půjdu na schůzku do Rose Athletics. Díky Griffovi, té příšerce, která udělala „jeden z těch pokusů se sopkou na kuchyňské lince“ během první hodiny, kdy se o něj starala paní na hlídání, jsem se musela nejprve zastavit doma. Takže jsem se pořád cítila nechutně, a navíc jsem byla nevhodně oblečená a naprosto zmatená, když jsem si sedala k dlouhému konferenčnímu stolu v nejvyšším patře Rose Athletics.

Damon Rose seděl naproti mně spolu s Chrisem a Jackem. V restauraci všichni vypadali hrozivě, ale když jsem je viděla v jejich obvyklém prostředí, tak to ten efekt jen zesílilo.

Připadala jsem si jako dítě a snažila jsem se sednout si trochu víc zpřima, abych tak i nevypadala.

„Takže...“ začala jsem, „řekněte mi prosím, že tohle není nějaký pohovor na natáčení porna.“

Chris zvedl obočí a podíval se na Jacka, který mě bedlivě sledoval.

„Vlastně,“ řekl Damon, „vás chceme najmout jako Jackovu chůvu. Pro jeho syna.“

„Aha,“ řekla jsem, „jako chůvu?“

Jack se do toho vložil. „Viděl jsem, jak se staráte o svoje dítě, a –“

„Griff je můj bráška. Naši rodiče, oni –“ V krku se mi udělal knedlík a rozhodla jsem se jen sklopit oči a zakroutit hlavou místo toho, abych něco vysvětlovala.

Na okamžik zavládlo ticho. „Na tom nesejde,“ pokračoval Jack. „Chtěl jsem přestat s baseballem na tak dlouho, dokud mě můj syn bude potřebovat. Čím dál víc se všech straní. Myslel jsem, že když s ním strávím víc času, pomůže to, ale pak jsem ho včera večer viděl s vaším bratrem. Chtěl bych, abyste ho hlídala, ale taky bych chtěl, abyste s sebou brala svého bratra, když budete moct.“

Teď to bylo moje obočí, které vystřelilo vzhůru. „Já ale nedostanu tolik volna z práce.“

Chris si pohrdavě odfrkl. „Řekněte si částku. Jestli Jack skončí s baseballem, tak tady můj drahý brácha přijde o miliony. A právě teď jste jediná překážka, kterou musí překonat. Jsem si celkem jistý, že vám zaplatí tolik, abyste už nemusela obsluhovat.“

Damon se na něj našťavaně podíval. „Díky, že jsi ji přesvědčil, aby ze mě vymáčkla tolik peněz, kolik jen bude chtít.“

Chris pokrčil rameny. „Považuj to za konzultační poplatek, že jsi mě do toho zatáhl.“

„No,“ řekla jsem. „Právě teď si vydělám minimální plat pro servírky plus dýška. Můj nájem je...“ Tiše jsem si to spočítala, snažila jsem se přijít na to, kolik bych musela dostat, aby to

nahradilo můj příjem. „Potřebovala bych aspoň, nevím, tisíc dolarů měsíčně?“

Všichni tři muži si mezi sebou vyměnili pohledy.

Jack se naklonil dopředu. „Zaplatím vám deset tisíc měsíčně.“

Chris naklonil hlavu na bok. „Víš, že to zaplatí můj brácha, že jo?“

Jack zakroutil hlavou. „Tohle je pro Bena. Zaplatím vše, co slečna bude potřebovat.“

Projel mnou zvláštní pocit, něco jako teplo nebo vzrušení. Díky něčemu v tom, jak Jack ke mně mluvil a jak se ke mně choval, jsem se cítila, jako by mě vzal pod svoji ochranu. Cítila jsem se *bezpečně*. Možná jsem se tak cítila poprvé od té doby, co zemřeli rodiče, že jsem v tom nebyla naprosto sama, když jsem se snažila vším prokousat.

Se zahanbením jsem si uvědomila, že se mi oči zalily slzami. Rychle jsem si je otřela a pak přikývla. „Deset tisíc by mělo pokrýt základní potřeby.“

A než jsem se nadála, potřásala jsem si s muži rukou. Jack byl poslední na řadě a držel moji ruku mezi oběma svýma. Jeho ruce byly hrubé a tvrdé, ale teplé. Podíval se mi do očí. „Děkuju,“ řekl.

Proč jsem měla pocit, že jsem do toho všeho zabředla tak, že se z toho už nikdy nevyhrabu?